

De később nyelvemen feléledt
Dávid király szótára.

S azután

A hó elolvadt, s a koratavas
Lábujjhegyen ágaskodott, s a tar
Ágakra zöld hárászkendőt dobott.

HÁBORÚ UTÁN

1

Mint erdő fája, mely az aljnövényzet
Főlé emelte lombja tenyerét,
S bozóra támaszkodva, szerteszét
S rézsút s magasba nyújtja ágait,
Úgy nyújtóztam ki én is. Izmaim
Erőtől duzzadoztak, és kitágult
A mellkasom. Tüdőmnek a legapróbb
Léghólyagát is átjárta a kék
Serlegből ömlő csípős, égi szesz,
S szívem vért szívott ereimből, és a
Vért visszalökte az erekbe ismét,
S olyan volt mindez, mintha földi bú
S öröm prelúdium és fúgaként
Harsogna egy hatalmas orgonán.

2

Magammal megtölthettem volna minden
Élőt – növények bár vagy emberek,
Kik haldokolnak tőlem egy sarokra
Vagy más sarkán a nagyvilágnak, oly
Kínok között, mint Marszüász, kinek
Bőrét lenyúzták. Én, ha életem
Áldoznám nekik, nem lennék szegényebb
Se étellel, se vérrel, se magammal,
Csak Marszüásszá lennék. Oly soká
Éltem velük, hogy Marszüász vagyok már.

Nyaranta olykor végignyúlsz a réten,
 Az égre bámulsz, és fejed fölött
 A forró lég, mint bölcső ringatózik,
 S egyszerre furcsa sejtelem fog el:
 A bölcső meghasadt, s a résen át
 A másvilág hidege, mint egy
 Jégtű zuhan a föld felé, feléd...

Mint vízpart fáját, mely alól kifordult
 Gyökérzete, és földet szórva a
 Folyóba toccsan, lombbal lefelé,
 S megpörgeti az örvény sodra orvul,
 Épp úgy sodorja hasonmásomat
 Egy más folyó jövőből múlt felé.
 Nyomát követve rémülten kapok
 Megránduló szívemhez. Ki adott
 Erős törzsemhez satnya ágakat
 S gyökereket, miket megrág a féreg?
 Halál rohaszt, de rothasztóbb az élet,
 S önkénye kínzóbb és hatalmasabb.
 Lázárom, elmész? Jól van, hát eredj!
 Mögöttünk még a fél menny tűzözönben.
 De nincs kapocs már közted és közöttem.
 Aludj, élet szerelmese! Kezed
 Kebledre téve szenderegj!

Jöjj, vedd el, nincs szükségem semmire,
 Mi kedves vagy közömbös volt nekem,
 Szeretnék a helyedbe állni, ám ha
 Azt mondanám: lényedbe költözöm,
 Ne higgy nekem, szegénykém, lódítok...
 Ó, az a kéz, a szőlővessző-ujjak,
 A tágra nyílt, tó-csillogásu szem,
 Apró fülek finom kagylói, mint
 Csészék, szerelmi dallal töltve színig,
 Vagy szél-kifordította, gyöngye szárnyak...
 Ne higgy nekem, szegénykém, lódítok,
 Vergődhetek, mintha akasztanának,

De ennek az elidegenedésnek
Túlpartját el nem érem, nem tudom
Meglebbenteni a te szárnyadat, sem
kisujjaddal a te szemedhez érni,
Sem nézni a tekinteteddel. Százszor
Erősebb vagy te, dal vagy önmagadról,
S én – ég, fa helytartója csak, kire
Hazug daláért száll ítéleted.

A DÜBÖRGÉS, A CSENGÉS MÉG FÜLEMBEN

A dübörgés, a csengés még fülemben:
Hű, hogy harangozott a vezető!

Oda loholt a villamos, hol egy
Sekély és lomha kis folyó folyt –
Nádlepte, békalencsés.

Én és Valja
Ülünk az ágyún a Kincstári kert
Előtt, hol kétszázéves tölgyfa áll,
Fagylalt- és limonádéárusok
S kék kagylóhéjban zenészek sűrögnek.

Tündöklő június a park felett.

Trombita dörmög, dob dübög s a flóta
Visít, de mintha párna alól szólna:
Félflóta, féldob és féltrombita
S álmonegyed s csak egy nyolcadnyi élet.

Mi ketten

(gumiszalagos kalapban,
Szandálban, horgonydíszes matrózbólúban)
Még nem tudjuk, ki éli túl e kort,
És kit gyilkolnak meg kettőnk közül,
Most még a sorsunk szóba sem kerül,
A csészek otthon gőzölögve várnak,
És gyermeki vállunkra lepke ül,
S fölöttünk magasan fecskék cikáznak.